

HÄNTÄ

Kissa oli kadottanut häntänsä. "Nyt olen sitten kuin ihminen", tuumi Kissa, eikä ollut ollenkaan onnellinen.

Kissa haki ruokakupin luona itselleen haarukan ja veitsen. Ilman häntää, kun on osoitettava valppautensa ja uhkaavuutensa muilla keinoin. "Häntä tai ase, kunhan vihollinen pysyy pois ruokakupilta", yritti Kissa positiivisesti. Ruoka maistui kuitenkin hieman metalliselta, ja Kissa jätti aterimet sivistyneesti kupin reunaan kello puoli viiden asentoon.

Kissa oli tottunut sukimaan turkkinsa puhtaaksi ruokailun jälkeen, mutta hännättömänä se tuntui jotenkin kuivalta. Niinpä Kissa meni suihkuun. Turkin hän kuivasi nuolemalla sen pyyhkeen avulla, niin kuin oli nähnyt ihmisten tekevän. "Tässä ei kyllä ole päätäkään, jos ei häntää", tuhahti Kissa. "Miksi ensin kastella ja sitten kuivata, kun yhdellä nuolaisulla voisi tehdä molemmat? Hännätön nykyaika vaatii säästöjä ja tehokkuutta." Ja Kissa päätti valmistella aiheesta muistion seuraavaa perheneuvostoa varten.

Mutta koska Kissa ei pystynyt suihkimaan hännällään sulavaa kaunokissallisuutta, vaan joutui naputtelemaan tekstin tassullaan, tuli muistiosta lähinnä virkakissakielinen raapaisu

Kissa lähti kävelyille. Koska hännätön ei voi huitoa karpäsiä kauemmaksi, otti Kissa mukaansa käsilaukun. Ja koska oli käsilaukku, täytyi laittaa tassuihin nauhakengät. Ja koska oli nauhakengät, täytyi viikset punata, kulmakarvat tummentaa ja purskauttaa rauhasesta hieman myskiä korvan taakse.